

Arrest

nr. 208 171 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2018 met referentienummer 76428.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming deels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoeken hebben uiteengezet. Zo herhalen ze dat verzoekers zus S. overleden is. Ze voegen hieraan toe dat ze twee jaar geleden vernamen dat verzoekers broer T.B. en zijn echtgenote A.B, die hier op 1 september 2015 een asielaanvraag indienden en het vluchtelingenstatuut toegekend kregen, Kosovo omwille van de door hen ondervonden problemen aldaar moesten verlaten. A. werd er twee jaar geleden door een aantal Albanezen tijdens een taxirit ontvoerd en weggebracht naar een huis in Pristina, waar zij mishandeld en verkracht werd. De daders meldde aan hun schoonzus A. dat zij zich aan haar vergrepen hadden omdat zij zich op de familie B. wilden wreken omdat een aantal familieleden gecollaboreerd hadden met de Serviërs tijdens de oorlog. Sindsdien beseftte verzoeker dat hij ten gevolge van de activiteiten van een drietal familieleden tijdens de oorlog – hij dacht onder meer dat zijn oom tijdens zijn samenwerking met Serviërs Albanezen had gedood – met alle Albanezen in een bloedvete was verwikkeld. De verkrachting van hun schoonzus toonde voor verzoekers aan dat de Albanezen op hen wraak willen nemen en hen willen doden. Voorts haalt verzoeker aan bij terugkeer naar Kosovo te vrezen er gediscrimineerd te zullen worden. Tot slot stippen ze aan dat verzoekster niet over Kosovaarse documenten beschikt en sinds haar geboorte nergens geregistreerd is geweest.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 62 255 van 27 mei 2011 omdat tal van tegenstrijdigheden en tekortkomingen in hun verklaringen hun algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door hen geschetste problemen in Kosovo ondermijnden, omdat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd was en omdat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden werd aan de minderheden, als toereikend werd beoordeeld.

Hun tweede verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: een document opgesteld door een kliniek in Podgorica d.d. 9 december 2000 waaruit blijkt dat verzoekers zus de dag ervoor overleed aan de gevolgen van een trombose en een pneumonie; verschillende documenten ter staving van hun verblijf in Italië (waaronder een aanvraagformulier gericht aan het Italiaans Ministerie van Binnenlandse zaken waaruit blijkt dat verzoeker er zijn verblijfstitel wenste te verlengen); de Belgische verblijfstitel van een zekere R.I.; een verzoekschrift van zijn advocaat, d.d. 9 februari 2012, om voor hen een verblijfsvergunning overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet te verkrijgen op basis van de medische toestand van verzoekster; verschillende oude medische attesten ter staving van de psychische problemen van verzoekster; twee attesten, d.d. 23 juni 2017 en 3 januari 2018, opgesteld in het Albanees en in het Engels, van de gemeente Fushë Kosovë waaruit blijkt dat verzoeker als Roma noch naar Kosovo noch naar Servië kan terugkeren; een attest van de ambassade van Kosovo te Brussel waaruit blijkt dat verzoekster niet in de registers van de burgerlijke stand werd geregistreerd; en een doktersattest, d.d. 25 januari 2018, waaruit blijkt dat verzoeker behandeld wordt voor diabetes en waarin vermeld staat dat hij zegt last te hebben van stress en verstrooidheid. Verder legde verzoekers hun advocaat nog een aantal rapporten en artikelen neer omtrent de situatie van Roma in Kosovo en een samenvatting van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2008 dat betrekking heeft op de situatie van Roma in Kosovo.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het

tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers citeren uit rapporten van OSAR aangaande geweld tegen vrouwen en bloedwraak, doch gaan eraan voorbij dat hun verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig werden bevonden, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden tussen hun opeenvolgende verklaringen, zodat deze informatie niet dienstig kan worden aangevoerd. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Het feit dat hun schoonzus A. en de broer van verzoeker de vluchtelingenstatus hebben verkregen, doet geen afbreuk aan de gedane bevindingen. Elke aanvraag dient namelijk individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

Voorts beperken verzoekers er zich toe op zeer algemene wijze te stellen dat Roma in Kosovo gediscrimineerd worden, zonder aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder het toepassingsdomein van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan. De algemene situatie voor Roma in Kosovo is niet van aard is om te besluiten dat elke Rom een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

Waar verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan traumatische gebeurtenissen, geheugentekortkoming en verwarring, slagen zij er niet in de Raad te overtuigen. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt gemotiveerd: "Betreffende het verzoekschrift d.d. 9 februari 2012 en de in dit verband neergelegde medische attesten, d.d. 4 maart 2011, 22 mei 2011, 30 maart 2011, 15 mei 2012, 16 mei 2012 en 26 juni 2012, waaruit moet blijken dat uw partner psychische problemen heeft, kan nog opgemerkt worden dat het enige uitgebreide medische attest, d.d. 16 mei 2012 (identiek aan de attesten d.d. 30 maart 2011 en 22 mei 2012), werd opgesteld door een huisarts, dokter M.(...), die bijgevolg niet in psychologie/psychiatrie is gespecialiseerd. Merkwaardig is overigens dat, zoals ook reeds bij uw partners eerste asielaanvraag werd aangestipt, dokter M.(...), die, zoals uit de door uw partner in het kader van haar eerste asielaanvraag neergelegde medische attesten blijkt, erin geslaagd is om reeds enkele dagen na jullie aankomst in België de diagnose van PTSD te stellen, verschillende attesten met een identieke inhoud heeft afgeleverd (overigens identiek aan attesten die uw partner reeds bij haar eerste asielaanvraag neerlegde) met soms een tussentijd van minder dan een maand. Er kan uit deze attesten niet afgeleid worden met welk doel ze werden opgesteld en afgeleverd (informatie voor een specialist na doorverwijzing, op eigen vraag, etc.). In voornoemde attesten stelt dokters M.(...) bovendien dat u verschillende familieleden heeft verloren tijdens de oorlog. Noch u, noch uw partner A.(...) maakten daar echter enige melding van. Bovendien zijn alle door u neergelegde attesten gedateerd en blijkt nergens uit de attesten dat uw partner niet in staat zou zijn om coherente en waarachtige verklaringen af te leggen. Er dient tot slot nog opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Ook uit attest van uw huisarts waaruit blijkt dat u naar eigen zeggen last heeft van verstrooidheid en stress blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om coherente en waarachtige verklaringen af te leggen. Bijgevolg kunnen deze attesten geenszins de hierboven vastgestelde fundamentele en flagrante tegenstrijdigheden (zoals onder meer over de geboorteplaats van uw partner of over de plaats waar uw schoonzus werd verkracht) verklaren." Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog een medisch getuigschrift bij van dokter C. waarin te lezen staat dat verzoekster bekend is wegens psychiatrische problemen, vermoedelijk ten gevolge van traumatische oorlogservaringen. Dit attest vermag evenwel geen afbreuk te doen aan voorgaande. Uit dit attest valt

immers nergens af te leiden dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

Het attest kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze aan de neergelegde documenten van de gemeente Fushë Kosovë d.d. 23 juni 2017 en 3 januari 2018 geen bewijswaarde hecht. In de bestreden beslissingen wordt terecht het volgende vastgesteld: "Deze documenten werden immers op basis van de verklaringen van een neef van u opgesteld (CGVS I 3e AA, p. 9), waardoor ze een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien is het geenszins aannemelijk en geloofwaardig dat attesten uitgaande van de Kosovaarse autoriteiten expliciet zouden stellen dat aangezien jullie tot de Roma-gemeenschap behoren jullie noch naar Kosovo noch naar Servië kunnen terugkeren, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat de Kosovaarse autoriteiten inspanningen leveren om de discriminatie van de Roma in Kosovo aan te pakken."

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2018, stellen verzoekende partijen dat zij het niet eens zijn met paragraaf 4 van de beschikking aangezien zij in het verzoekschrift en hun middelen wel degelijk de bevindingen van de bestreden beslissingen tegenspreken. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij behoren tot een minderheid, slachtoffer zijn van discriminatie en geen beroep kunnen doen op bescherming van de autoriteiten, zoals dit ook blijkt uit het rapport van OSAR van 2016 waar gesteld wordt dat de discriminatie onnipresent is. Verzoekende partijen vervolgen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen geenszins de realiteit van de ware achtergrond van de actuele etnische geweldplegingen en discriminatie tegen de Roma ondermijnen. Verzoekende partijen wijzen er op dat hun broer en schoonzus erkend werden als vluchteling. In hun geval werd de verkrachting van hun schoonzus niet betwist en verzoekende partijen vrezen dat ook verzoekster hetzelfde lot zal moeten ondergaan nu zij door de Albanese gemeenschap beschuldigd worden van collaboratie met de Serviërs. Wat de algemene situatie betreft in Kosovo voor de Roma, stellen verzoekende partijen dat de mening van het Commissariaat-generaal steunt op een partiële lezing van de objectieve bronnen. Volgens verzoekende partijen wordt de appreciatie van het Commissariaat-generaal van de algemene veiligheidssituatie voor de Roma tegengesproken door de verslagen en rapporten van OSAR, zoals geciteerd in hun verzoekschrift, en is er geen sprake van een effectieve bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

4.1. Verzoekende partijen betwisten niet dat hun derde vraag om internationale bescherming gesteund is op het (i) het overlijden van verzoekers zus S., en het feit dat (ii) zij twee jaar geleden vernamen dat verzoekers broer T.B. en zijn echtgenote A.B, die hier op 1 september 2015 een asielaanvraag indienden het vluchtelingenstatuut toegekend kregen omwille van de door hen ondervonden problemen in Kosovo. Dienaangaande lichtten verzoekende partijen toe dat A. er twee jaar geleden door een aantal Albanezen tijdens een taxirit werd ontvoerd en weggebracht naar een huis in Pristina, waar zij mishandeld en verkracht werd en de daders meldde aan hun schoonzus A. dat zij zich aan haar vergrepen hadden omdat zij zich op de familie B. wilden wreken omdat een aantal familieleden gecollaboreerd hadden met de Serviërs tijdens de oorlog. Sindsdien beseften verzoekende partijen dat zij ten gevolge van de activiteiten van een drietal familieleden tijdens de oorlog – verzoeker dacht onder meer dat zijn oom tijdens zijn samenwerking met Serviërs Albanezen had gedood – met alle Albanezen in een bloedvete was verwickeld. De verkrachting van hun schoonzus toonde voor verzoekers aan dat de Albanezen op hen wraak willen nemen en hen willen doden.

Voorts halen verzoekende partijen aan bij terugkeer naar Kosovo te vrezen er gediscrimineerd te zullen worden. Tot slot stippen ze aan dat verzoekster niet over Kosovaarse documenten beschikt en sinds haar geboorte nergens geregistreerd is geweest.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd waarom geen geloof wordt gehecht aan de wijze waarop de zus van verzoeker, volgens hen, is overleden. Daarnaast kan worden vastgesteld dat eveneens uitgebreid wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partijen met betrekking tot de problemen van verzoekers broer en schoonzus, met name de verkrachting van A.. Dienaangaande wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers broer en schoonzus op basis van individuele asielmotieven de vluchtelingenstatus hebben gekregen. Ook aan de bloedvete wordt geen geloof gehecht, zoals blijkt uit de motivering. Tot slot wordt eveneens vastgesteld dat *“heden ten dage in Kosovo geen sprake (is) van vervolging van personen die met de Serviërs worden geassocieerd”*.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift, in tegenstelling tot wat zij beweren ter terechtzitting, de tegenstrijdige verklaringen niet concreet weerleggen of ontkrachten. Zij beperken zich immers tot (i) een passage uit een rapport van OSAR van 7 oktober 2015 met betrekking tot het geweld tegen vrouwen en de terugkeer van alleenstaande vrouwen, en algemene informatie over de vendetta en het gebrek aan bescherming door de politie in dit geval, om te besluiten dat er wel geloof kan gehecht worden aan de verkrachting en de discriminatie; (ii) passages uit het gehoorverslag en het besluit dat verzoekster hetzelfde lot zal ondergaan als haar schoonzus; (iii) een medisch getuigschrift opgesteld op 20 maart 2018 waarin gesteld wordt dat verzoekster psychiatrische problemen kent.

In voormelde beschikking wordt dan ook terecht het volgende gesteld: *“Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontcrachten.”*

Concreet wordt daaraan toegevoegd: "Verzoekers citeren uit rapporten van OSAR aangaande geweld tegen vrouwen en bloedwraak, doch gaan eraan voorbij dat hun verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig werden bevonden, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden tussen hun opeenvolgende verklaringen, zodat deze informatie niet dienstig kan worden aangevoerd. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Het feit dat hun schoonzus A. en de broer van verzoeker de vluchtelingenstatus hebben verkregen, doet geen afbreuk aan de gedane bevindingen. Elke aanvraag dient namelijk individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, quod non in casu.(...) Waar verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan traumatische gebeurtenissen, geheugentekortkoming en verwarring, slagen zij er niet in de Raad te overtuigen. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt gemotiveerd: "Betreffende het verzoekschrift d.d. 9 februari 2012 en de in dit verband neergelegde medische attesten, d.d. 4 maart 2011, 22 mei 2011, 30 maart 2011, 15 mei 2012, 16 mei 2012 en 26 juni 2012, waaruit moet blijken dat uw partner psychische problemen heeft, kan nog opgemerkt worden dat het enige uitgebreide medische attest, d.d. 16 mei 2012 (identiek aan de attesten d.d. 30 maart 2011 en 22 mei 2012), werd opgesteld door een huisarts, dokter M.(...), die bijgevolg niet in psychologie/psychiatrie is gespecialiseerd. Merkwaardig is overigens dat, zoals ook reeds bij uw partners eerste asielaanvraag werd aangestipt, dokter M.(...), die, zoals uit de door uw partner in het kader van haar eerste asielaanvraag neergelegde medische attesten blijkt, erin geslaagd is om reeds enkele dagen na jullie aankomst in België de diagnose van PTSD te stellen, verschillende attesten met een identieke inhoud heeft afgeleverd (overigens identiek aan attesten die uw partner reeds bij haar eerste asielaanvraag neerlegde) met soms een tussentijd van minder dan een maand. Er kan uit deze attesten niet afgeleid worden met welk doel ze werden opgesteld en afgeleverd (informatie voor een specialist na doorverwijzing, op eigen vraag, etc.). In voornoemde attesten stelt dokters M.(...) bovendien dat u verschillende familieleden heeft verloren tijdens de oorlog. Noch u, noch uw partner A.(...) maakten daar echter enige melding van. Bovendien zijn alle door u neergelegde attesten gedateerd en blijkt nergens uit de attesten dat uw partner niet in staat zou zijn om coherente en waarachtige verklaringen af te leggen. Er dient tot slot nog opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Ook uit attest van uw huisarts waaruit blijkt dat u naar eigen zeggen last heeft van verstrooidheid en stress blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om coherente en waarachtige verklaringen af te leggen. Bijgevolg kunnen deze attesten geenszins de hierboven vastgestelde fundamentele en flagrante tegenstrijdigheden (zoals onder meer over de geboorteplaats van uw partner of over de plaats waar uw schoonzus werd verkracht) verklaren." Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog een medisch getuigschrift bij van dokter C. waarin te lezen staat dat verzoekster bekend is wegens psychiatrische problemen, vermoedelijk ten gevolge van traumatische oorlogservaringen. Dit attest vermag evenwel geen afbreuk te doen aan voorgaande. Uit dit attest valt immers nergens af te leiden dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

Het attest kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.(...)"

Ook ter terechtzitting worden de talrijke tegenstrijdigheden niet weerlegd, maar menen verzoekende partijen dat de algemene situatie van discriminatie ten aanzien van de Roma gemeenschap duidelijk en onnipresent is. Door in hoofdzaak te wijzen op de algemene precare situatie voor Roma in Kosovo en de bewering dat er wel geloof werd gehecht aan de verkrachting van schoonzus A. en verzoekster hetzelfde lot zal ondergaan, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten.

Wat de terugkeer van verzoekende partijen betreft en het door hen voorgelegde document van de gemeente wordt in de beschikking het volgende gesteld: *“Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze aan de neergelegde documenten van de gemeente Fushë Kosovë d.d. 23 juni 2017 en 3 januari 2018 geen bewijswaarde hecht. In de bestreden beslissingen wordt terecht het volgende vastgesteld: “Deze documenten werden immers op basis van de verklaringen van een neef van u opgesteld (CGVS I 3e AA, p. 9), waardoor ze een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien is het geenszins aannemelijk en geloofwaardig dat attesten uitgaande van de Kosovaarse autoriteiten expliciet zouden stellen dat aangezien jullie tot de Roma-gemeenschap behoren jullie noch naar Kosovo noch naar Servië kunnen terugkeren, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat de Kosovaarse autoriteiten inspanningen leveren om de discriminatie van de Roma in Kosovo aan te pakken.”* Verzoekende partijen kunnen derhalve niet volhouden dat er geen inhoudelijke grief is aangehaald in het verzoekschrift om de waarachtigheid van het stuk aan te vechten. In de beschikking wordt dan ook vastgesteld dat *“Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.”*

4.3. Met betrekking tot de door verzoekende partijen opgeworpen discriminatie van Roma in Kosovo, wordt in de bestreden beslissingen het volgende vastgesteld: *“Voorts haalde u aan dat u als Roma dreigt gediscrimineerd te worden bij terugkeer naar Kosovo (CGVS I 3e AA, p.11; CGVS II 3e AA, p. 7). Uw partner vermeldde in dit verband dat jullie in Kosovo niet over een huis beschikken (vragenlijst DVZ 3e AA partner, vraag 15). Informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal toont inderdaad aan dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precare economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”*

Het feit dat, zoals blijkt uit de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier alsook uit de informatie van OSAR

waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar verwijzen, heel wat Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, wordt op zich niet betwist. Deze situatie is evenwel, zo blijkt uit de informatie, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE. De Raad beklemtoont dat, zoals eerder in de beschikking van 4 juni 2018 werd opgemerkt, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard dienen te zijn dat ze een toestand als gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, met name wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekende partijen tonen dit echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen, niet *in concreto* aan. In zoverre verzoekende partijen ter zitting opnieuw op zeer algemene wijze stellen dat Roma in Kosovo gediscrimineerd worden, laten zij na concreet aan te tonen dat die discriminatie in hun hoofde van dien aard is dat zij valt onder het toepassingsdomein van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, de Raad stelt vast dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo niet van aard is om te besluiten dat elke Rom omwille van zijn etnie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoekende partijen houden voorts vol dat er voor Roma in Kosovo geen sprake is van een effectieve bescherming door de Kosovaarse autoriteiten, doch slagen er niet in om met concrete en valabele argumenten een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande door de commissaris-generaal, op grond van de objectieve informatie waarover hij beschikt, in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name: *“Verder verklaarde u dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen bij terugkeer naar Kosovo omdat alle (politie-)ambtenaren Albanezen zijn die Roma niet willen helpen en omdat de politie jullie niet voortdurend zou kunnen beschermen (CGVS I 3^e AA, p. 10; CGVS II 3^e AA, p. 5; CGVS II partner 3^e AA, p. 4). Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Kosovo maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”*

Zo de informatie waar verzoekende partijen (in hun verzoekschrift) naar verwijzen, welke bovendien minder actueel, gedetailleerd en uitgebreid gedocumenteerd is dan de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, al betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Daarenboven volstaat een loutere algemene verwijzing naar de algemene situatie en discriminatie van en etnisch geweld tegen de Roma in Kosovo, hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van de door hen geschetste problemen en voorgehouden vrees voor vervolging, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partijen formuleren verder geen concrete opmerkingen die vermogen afbreuk te doen aan de beschikking van 4 juni 2018 waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoekers citeren uit rapporten van OSAR aangaande geweld tegen vrouwen en bloedwraak, doch gaan eraan voorbij dat hun verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig werden bevonden, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden tussen hun opeenvolgende verklaringen, zodat deze informatie niet dienstig kan worden aangevoerd. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.”*

Waar verzoekende partijen nogmaals herhalen dan hun broer en schoonzus erkend werden als vluchteling, benadrukt de Raad dat *“Het feit dat hun schoonzus A. en de broer van verzoeker de vluchtelingenstatus hebben verkregen, (...) geen afbreuk”* doet *“aan de gedane bevindingen. Elke aanvraag dient namelijk individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, quod non in casu.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS